

178

О С О Б Е Н О М Н Е Н И Е

на съдията Филип Димитров по к.д. № 10/2015 г.

За да бъде обявена за противоконституционна законовата разпоредба трябва да противоречи на конкретен текст или принцип на Конституцията. Такова противоречие при разглежданата разпоредба няма.

Неубедителна е тезата за създаване на неяснота в регламентацията от текста на чл.29, ал. 1 от Закона за адвокатурата (ЗА) (която при това не се атакува в искането на главния прокурор) чрез приравняване „дължимото уважение“ на адвоката към това на съдията, защото нямало специфичен норматив за уважение дължимо на съдията. Тъкмо защото уважението е етична категория, тя не се нуждае от строга законова дефиниция. Във всички законодателства по света, както и в българското съществуват понятия, чиито смисъл се определя от считаното за уместно в съответната общност. Естествено е препращането към категории непосредствено познаваеми чрез житейската практика като „добрите нрави“ и пр. (Сравни тълкувателно решение по дело № 1 по описа за 2009 г. на ОСТК на ВКС.)

Неубедителна е тезата за противоречие с чл.117, ал. 2 от Конституцията. Решение № 8/2005 г. по к.д. 7/2005 г. на Конституционният съд посочва изрично, че „не може да има абсолютна независимост на която и да е от трите власти“ в смисъла вложен още от Медисън (Федералистът 47), който гарантира баланс и контрол и не допуска ограждането със стени на която и да било от властите. Дейността на органите по чл.29, ал. 1 ЗА в техните взаимодействия с адвокатите пряко засягат правото на гражданите на защита по чл.56 от Конституцията. Допустимо е а) компетентният защитник, б) при това през филтъра на институцията Адвокатура да търси изясняване на факти и обстоятелства, които създават затруднения за упражняването на това право. От друга страна атакуваните текстове създават възможност да се изясни и разреши

179

възникнало напрежение преди то да доведе до жалби, оплаквания или сигнали породени от наранени чувства на страните. При това проверката завършва в най-лошия случай с акт на Адвокатския съвет, който (доколкото не е предвидена никаква специфична процедура) попада в рамките на разпоредбата на чл.132а, ал.7 от Конституцията и следователно не е с нищо по-ангажиращ от „инициатива на граждани [или] юридически лица“.

Твърдението на главния прокурор, че тази инициатива („предложение“ според чл. 30 ЗА) допълва разпоредбата на чл.312 от Закона за съдебната власт (ЗСВ) е несъстоятелно. Текстът на чл. 312 ЗСВ е с три години по нов от текста съдържащ думата „предложение“ на чл.30 ЗА и ако ставаше дума за такова „предложение“ би дерогирал по стария текст. Следователно единственото възможно тълкуване на понятието „предложение“ в чл.30 ЗА е това по чл.132а, ал.7 от Конституцията.

При тези съображения намирам за несъстоятелна тезата за нарушение на принципа на правовата държава.

Съдия:

Филип Димитров